**Република Србија**
**УПРАВНИ СУД**
**ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ**
**I-3 У 13299/14**
**Дана: 26.05.2016.године**
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... број ..., против туженог Минстарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије – Сектора за бригу о продици и социјалну заштиту, Одељења за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом, ради поништаја решења број: 183-00-00182/2014-13 од 08.08.2014. године, у предмету остваривања права на дечији додатак, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2016. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

Тужба СЕ **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије – Сектора за бригу о продици и социјалну заштиту, Одељења за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом, број: 183-00-00182/2014-13 од 08.08.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

**О б р а з л о ж е њ е**

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Градске управе града Крагујевца број III-04-553-65216 од 03.07.2014. године, којим јој није признато право на дечији додатак.

У тужби, поднетој овом суду дана 18.10.2014. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа и навела да је исто донето на основу погрешно утврђеног чињеничног стања

у погледу испуњености законом прописаних услова за остваривање права на дечији додатак и погрешне примене материјалног права, теда да је погрешан закључак органа да тужиља поседује само један стамбена објекат, подобан за становање, а објекти којеје наследила нису подобни за употребу, на шта је указивала и у жалби. Сматра да испуњава све услове за признавање траженог права и предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења. Предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је нашао да је жалба тужиље изјављена против првостепеног решења од 03.07.2014. године неоснована, јер тужиља не испуњава услове из члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом за признавање права на дечији додатак. Ово са разлога што тужиља поседује више непокретности, јер је на основу решења о наслеђивању Основног суда у Крагујевцу О.бр. 597/10 од 24.05.2010. године, наследила по 1/3 идеалних делова непокретности, и то стамбену зграду површине 21м2 која се налази у насељу ... у ул. ... ..., у којој нико не станује, стамбену зграду површине 24м 2, која се налази у ... – ... ... у којој нико не живи и стамбену зграду површине 160 м2 која се налази у насељу ... у улици ... бр. ... у којој тужиља живи са својом децом, према личној карти и пријави места пребивалишта за децу, а које непокретности су уписане као власништво пок. деде тужиље.

Из стања у списима предмета произлази да је првостепени орган донео ожалбено решење од 03.07.2014. године по захтеву тужиље за признавање права на дечији додатак од 23.06.2014. године, против ког решења је тужиља изјавила жалбу, уз коју је прилижила фотографије објеката које је наследила и изјаву да исти нису подобни за становање.

Одредбом члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породице са децом („Службени гласник РС“, бр. 16/02) прописано је да се права предвиђена овим законом која су условљена материјалним положајем могу се остварити уколико подносилац захтева, односно чланови његове породице, не поседују непокретности, осим одговарајућег стамбеног простора који одговара потребама појединца, односно породице, и окућнице у површини од једног хектара.

Одредбом члана 2. став 1. истог закона прописано је да породицу у смислу овог закона чине: ридитељи, односо старатељи, хранитељи, усвојиоци и деца, као и сродници у правој линији, а у побочној до другог степена сродства, под условом да живе у заједничком домаћинству, а ставом 3. истог члана закона, заједничко домаћинство, у смислу овог закона, јесте заједница живљења, привређивања и трошења средства.

Одредбом члана 22. став 1. Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом („Службени гласник РС“, број 29/02, 107/06) прописано је да под одговарајућим стамбеним простором, у смислу Закона и овог правилника, подразумева се стамбени простор у коме породица живи а који не може бити већи од стамбеног простора који подразумева собу по члану породице, и још једну собу, ставом 2. истог члана закона, подносилац захтева и чланови његове породице могу, у смислу Закона и овог правилника, поседовати поред одговарајућег стамбеног простора, гаражу и изнајмљени пословни простор (закуп) не већи од 20 квадратних метара.

По оцени суда, имајући у виду све напред наведено, тужени орган у образложењу оспореног решења није дао јасне и довољне разлоге о чињеницама релевантним за утврђивање испуњености услова из члана 6. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом, и то ко чини породицу подносиоца захтева у смислу члана 2. Закона о финансијској подршци породице са децом, као и које све непокретности ( са тачним уделима) поседује породица тужиље, односно који је то одговарајући стамбени простор породице подносиоца захтева, нити из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је орган ове чињенице утврђивао у складу са чланом 22. Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом, на који начин је тужени орган учинио повреде правила поступка прописане чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), које су од утицаја на правилност и законитост решавања у овој управној ствари. Поред тога, тужени орган није у оспореном решењу оценио наводе жалбе о доказе приложене уз жалбу, који се односе непокретности у поседу породице тужиље, чиме је учинио и повреду одредбе члана 235. став 2. истог закона.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Са изложеног, како је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**

**дана 26.05.2016.године, I-3 У 13299/14**

**Записничар**
**Биљана Стојановић,с.р.**

**Председник већа- судија**
**Љиљана Петровић,с.р.**

**За тачност отправка**
**Управитељ писарнице**
**Дејан Ђурић**

**ЦРП**